

Florentina Pandelea

BOLNAVI AMÂNDOI

Volumul 2

24:00

Andreea

Diavolul e tatuat.

M-am săturat să mă plâng. Mă simt arhiplină de tot ce înseamnă nevoia de a avea, de a schimba, de a dori, de a fi nedreptățită și lista poate continua. Aș putea risca și aș duce-o spre infinit, fiindcă mă văd capabilă. Sunt o plângăcioasă. Am fost o victimă și, deși mi-am păstrat minim o mască pentru fiecare zi de azi, am rămas o victimă. Nu am reușit să scap din cercul vicios în care am alergat și mă alergam, sperând să mă găsesc, când eu simțeam doar că mă pierd. Și am pus punct. Am rupt cercul, devenind o figură geometrică abstractă, fără formă sau definiție, pregătită să fie descoperită. Și asta am început să fac. Am pus piciorul în prag și am renunțat să mă mai plâng.

Totul a început de ziua mea, acum câteva săptămâni, când am primit cadou un card gold prin poștă. Nu era nicio felicitare cu un sec „La mulți ani”, dar nu m-a surprins. A fost momentul în care cearta cu tata a explodat în ceva ce nu mai putea fi evitat. Dacă începusem să renunț la orgoliu și decisesem să-i vorbesc, după ziua mea de naștere, totul a escaladat și am răbufnit foarte urât, astfel că mi-am așezat cardurile de la ei într-un portofel mai vechi, iar mașina am pus-o pe Olx. Am vândut frumusețea de Audi și mi-am luat o sumă frumoasă pe ea, din care am reușit să-mi iau o Pisicuță, un BMW seria trei, din 2011 care vibrează

atunci când ating accelerația. Mi-am porționat banii, așa încât să pot trăi cât de cât decent până o să-mi găsesc un loc de muncă.

Decizia mea a surprins-o pe Eva, prietena mea cea mai bună, și a fost destul de sceptică atunci când i-am spus că îmi doresc să mă mut din apartamentul lor. George, iubitul ei pe care l-a cunoscut pe o platformă online de jocuri și care a devenit sufletul ei pereche, mă susține și îmi înțelege nevoia de a deveni oarecum independentă. Eva nu e sigură că sunt pregătită, mai ales că ne-am mutat în București de doar două luni și încă nu am reușit să mă obișnuiesc cu orașul. Dar trebuia să o fac.

Ei sunt plecați în vacanță în Thassos și, de dinaintea plecării lor, am studiat piața imobiliarelor, iar de câteva zile am început să caut o locuință. Îmi este dor de GPS-ul de pe fosta mașină, dar nici Google Maps nu e o opțiune prea rea. M-am acomodat cu el, însă nu pot accepta ideea de a renunța. Am văzut patru apartamente care intrau în bugetul meu, dar toate erau deplorabile. Acum sunt în căutarea adresei apartamentului cu numărul cinci și, la cât de împrăștiată sunt cu tot cu memoria mea de pește de acvariu, nu îmi pot aminti ora exactă de întâlnire. Să fie 13 sau ora trei după amiaza? Oftez și pornesc când semaforul se face verde, evitând să fiu claxonată și virez spre stânga, urmărind cu coada ochiului traseul de pe telefon.

Nu am înțeles exact ce mi-a spus proprietarul, știu doar că nu o să locuiesc singură, fiind un apartament cu trei camere, însă nu știu dacă sunt încântată sau ba de această idee. Când mi-am vândut mașina, hotărâtă să-mi schimb stilul de viață pe ceva care

mi se potrivește, am promis să încerc să acord șanse oamenilor. Îi iubesc pe Eva și George, însă ei sunt un cuplu, iar eu nu-i pot sufoca cu nevoia mea de atenție. Trebuie să măresc cercul de prieteni. Poate chiar îmi găsesc și un iubit.

Pufnesc și ridic din umeri, râzând de gândul ridicol. Da. Aș acorda o șansă și unui bărbat, dacă aș reuși cumva să mă împiedic de el și să îmi placă. Dacă în primii ani de după incident mă jucam cu ei și le arătam ceea ce voiau să vadă, lăsându-i ulterior cu ochii în soare, acum mi-am epuizat răbdarea pe acest rol. Am obosit și nu mai pot să mă prefac pentru ei. Acum doar îi ignor și le dau flit, deoarece niciunul nu-mi poate atrage cu adevărat atenția, nu mai vorbesc de un interes față de persoana lor. George glumește, spunând că sunt pretențioasă, iar Eva susține cu certitudine că jumătatea mea e în drum spre mine. Că o să mă împiedic de el când nici nu mă aștept. Însă Eva a devenit o romantică incurabilă, iar eu am renunțat de mult la visurile imposibile.

Ajung în parcare a unui cartier de imobile destul de îngrijite și se observă că sunt construite recent, probabil sunt de-o vârstă cu mine, nu cu bunica. Defectul acesta îl am din cauza părinților și a obsesiei tatei de a fi prezentă prin firma lor din București. Măcar cu semnătura, însă tot trebuie să studiez piața și contractul înainte de a-l semna. Îmi dau ochii peste cap și scot cheia din BMW, apoi iau geanta de pe scaunul din dreapta și telefonul din suport, coborând din mașină. Culoarea albastru închis, lucios, strălucește sub soarele lui august și, pe zi ce trece, îmi place mai mult noua mea mașină. Sunt și mai sigură pe decizia luată cu fiecare kilometru parcurs la volanul ei. Iu-

besc adrenalina și am nevoie de ea în perioada asta. Trebuie să recunosc. Îmi e greu fără banii părinților, îmi e greu să calculez fiecare leu și să mă gândesc cum să-mi planific fiecare cheltuială, dar era necesar să fac aceasta schimbare. Nu înotam în haine scumpe sau lucruri de lux, însă știam că niciodată suma de pe card nu va scădea, acum sunt presată de nevoia de a-mi lua un job.

Verific numărul de pe anunț, iar pe plăcuța blocului scrie 39A, scara A și în anunț e doar blocul 39, scara A. Oamenii oricum sunt neatenți din fire. Verific ora și observ că este 13 fără 10 și trag aer în piept. Și, dacă am încurcat ora și am venit mai devreme, arăt că sunt interesată, poate chiar aș juca această carte în favoarea mea, menționând că sunt presată de timp deoarece mai am o ofertă atractivă. Clatin din cap să-mi scutur gândurile și apăs cifra 80, sunând la interfon.

— Da?

O voce de bărbat puțin diferită de cea de la telefon mă surprinde, însă nu stau să analizez detaliul, căci e irelevant. Sunt la adresa corectă.

— Bună ziua! Mă scuzați că vă deranjez, mă numesc Andreea Savu și am vorbit mai devreme la telefon, spun repede și trag aer în piept.

— Da?

Răspunde cu o întrebare, fiind oarecum mirat. La cât de repede a vorbit la telefon nu mă surprinde că a uitat. Părea să nu-i mai tacă gura, dorind să obțină o programare în cel mai scurt timp, de parcă mai avea și altceva de făcut.

— În legătură cu anunțul de închiriere pentru jumătate de apartament? Am stabilit să vin la adresă

la ora 13 pentru a-l vedea și, dacă totul este în regulă, să discutăm despre prețul de închiriere.

Zâmbesc, deși nu mă vede, iar inima îmi bate undeva între piept și esofag. Trec cu vederea prin parcare și observ mașini destul de scumpe și o motocicletă neagră ce face ca această zonă să pară inaccesibilă pentru mine. Tace. Încă nu spune nimic și strâng din pleoape. Trebuie să recunosc. E o zona bună din capitală, iar chiria aici e destul de mare pentru mine. Mall-ul este aproape, iar stația de metrou la doi pași, să nu mai spun de piața din stânga ce face totul mult mai ușor pentru locuitori.

— Îmi cer...

— Bună ziua! Sigur, urcați!

Mă invită și imediat ușa scoate acel zgomot ce mă anunță că e deschisă. Trag aer în piept ca să-l scot cât mai lent posibil din plămâni, în timp ce deschid ușa și intru într-o scară de bloc curată și destul de îngrijită. Observ ascensorul în fața mea și apăs pe butonul ce-l duce la parter, dar el este deja jos. Îmi dau ochii peste cap, căci e în firea mea să nu observ lucrurile acestea, deoarece sunt concentrată mereu pe altceva și intru în lift. Apăs butonul cu numărul șapte și observ că, în spatele meu, peretele este din sticlă. Cât urcă liftul eu arunc un ochi asupra ținutei. Rochia roșie și dreaptă îmi dă lejeritate și mă face să par destul de serioasă. Părul e încă bine prins în coadă, rămâne doar să-mi șterg micile urme de sub ochi de la rimel. Nu le-am văzut în graba de a pleca de acasă. Constat că nu mai am timp să îmi împrăpătez rujul, fiindcă liftul se oprește, iar eu deschid ușile și ies într-un hol ce dă spre trei uși de apartamente.

O ușa din lemn în stânga, una vișinie din fier în dreapta și o alta neagră în față. Niciuna nu are un număr pe ea și mă tem că nu-s în stare să bat la fiecare în parte, astfel că aștept. Stau în fața liftului și urmăresc clanțele fiecăreia, până când cea a ușii negre se mișcă. Îmi umezesc buzele și trag aer în piept, știind că e un timp pierdut, căci nu-mi pot permite o chirie aici. E mult peste ceea ce pot oferi. Ușa se deschide într-un final, iar în cadrul ei apare un bărbat care efectiv îmi taie tot elanul. Știu că mai devreme am spus că aş acorda o şansă unui bărbat, dar nu am vorbit cu adevărat serios, însă nu mă așteptam nici ca exemplarul ăsta să apară înaintea mea. E diavol pe două picioare. E mai înalt decât mine, cu părul negru ciufulit, de parcă acum s-a ridicat din pat, iar tenul ușor măsliniu și ochii negri și ageri pun în evidență un chip deosebit frumos. Nu mai zic de buze. La dracu! Mă pun în mișcare și-mi atașez un zâmbet de complezență pe chip, în timp ce se face mai cald în jurul meu. Trupul e athletic, îmbrăcat într-un tricou negru cu Star Wars¹ și o pereche de jeansi de aceeași culoare, simpli. Tatuajele se întrevăd de sub mâneca tricoului și coboară pe brațe până la încheieturi, continuând până la baza degetelor. Okay, asta clar e o surpriză. Întotdeauna am avut o pasiune pentru tatuaje, însă nu am găsit niciunul care să mă caracterizeze. Dar, când o să îl descopăr, sigur o să-l așez pe trupul meu, acolo unde-i este locul. Ochii lui mă analizează din cap până în picioare pe măsură ce mă apropiu de el, iar atenția privirii lui pare să vrea să-mi pătrundă prin haine, de parcă și-ar dori să descopere tot. Sunt obișnuită cu astfel de priviri, însă a lui nu

¹ Războiul Stelelor – este o serie de filme științifico-fantastice despre spațiul cosmic, concepută de George Lucas

pare să vrea să mă dezbrace pe loc. Nici nu contează, trebuie doar să fiu respectuoasă și o să ies din acest apartament în maxim 20 de minute, atunci când o să aud suma chiriei.

— Bună ziua! Andreea Savu!

Întind mâna, iar el o privește atent două secunde înainte să se îndrepte de spate și să o prindă în palma lui. E transpirată și moale.

— Bună ziua! Dragoș Mihăilescu!

Vocea lui e baritonă, ușor răgușită și groasă, dar calmă și caldă. Mă bulversează. Clipesc des, căci nu credeam că o voce poate atrage atenția în acest fel.

— Intră!

Se dă din cadrul ușii și îmi face semn cu mâna să intru în apartament. Alung aerul din plămâni, ca să adaug repede altul, însă parfumul lui se infiltrează printre oxigenul necesar și mă trezesc că trag cu poftă aer în piept. Clar! Am înnebunit. E doar un bărbat atrăgător și misterios care deține un apartament la o primă impresie prea scump pentru buzunarul meu.

Intru în holul spațios, vopsit într-un alb murdar, în stânga având o măsuță cu oglindă pentru ultimele retușuri de dinainte de a ieși din casă și câteva agățătoare de chei, iar lângă aceasta se află un pantofar și un dulap încadrat în perete, unde presupun că se așază gecile. Mă întorc și observ șase uși închise ce dau din hol.

— Și acesta este holul, spune introductiv pe un ton ușor amuzat.

— Serios?

Îi fac jocul și redevine serios.

— După cum bine poți observa avem o măsuță din lemn de mahon de înaltă calitate care...

Se oprește când ciocănește cu degetul în palul de culoare maron din care e făcută măsuta și începe să râdă.

— Da, așa este. Calitatea este impresionantă.

Râde și clatină din cap, apoi trage aer în piept și pare puțin pierdut în spațiu, căci rămâne cu privirea fixă pe acea măsută.

— Bun, în dreapta avem livingul, spune și îmi deschide ușa de lângă cea de la intrare.

Totul este alcătuit din alb, negru și nuanțe de gri, lucru ce arată amprenta masculină. Nu mă deranjează, fiindcă nu o să stau prin preajmă prea mult. Biblioteca neagră este pe jumătate plină cu cărți polițiste și thrillere, dar și altele despre reglementări și legi. Pe ici pe colo văd câte o ramă ce-l înfățișează pe el alături de o brunetă frumoasă. Presupun că este iubita lui sau soția, fiindcă bănuiesc că are peste 25 de ani. Televizorul este prins de perete în fața unei canapele din piele albă în formă de L, iar în fața acesteia de află o măsută de cafea din sticlă și peretele opus ne arată o parte din oraș, observând chiar și numele mall-ului.

— Am renovat acum vreo patru ani, însă îmi place să păstrez totul curat și cât mai îngrijit. Probabil e mica mea obsesie, spune și zâmbeste cu privirea pe fotografia la care mă uit.

Mică obsesie? Nu există fir de praf aici...

— Îmi place, spun puțin cam ofticată.

— Vino să îți arăt și bucătăria, îmi face semn spre ieșirea din living și-l urmez cu inima strânsă.

Îmi place tot ce am văzut până acum în acest apartament. Și îmi place și modul în care privește. Intens. De parcă viața mâine s-ar sfârși, iar el trebuie

să simtă tot, chiar și printr-o privire. Mda... Iar mă chinuie talentul scriitoricesc.

Intrăm în bucătărie și toate electrocasnicele sunt încastrate în mobila neagră mată. Ei bine, acum chiar m-am îndrăgostit! Plita este din inox, lângă ea este mașina de spălat vase, apoi mașina de spălat rufe și uscătorul, iar deasupra lor, în dreptul pieptului meu se află cuptorul electric și cuptorul cu microunde. În dreapta e chiuveta dublă, urmată de filtrul de cafea, prăjitorul de pâine și toasterul. În continuare pe perete sunt dulapurile în care fac pariu că găsesc oale, cratițe, tigăi și tăvi plus multe alte lucruri necesare în bucătărie. Masa este vis a vis de mobilă, lipită de perete pentru a face loc de trecere, iar în față este ușa care dă spre balcon. Pe masă observ o scrumieră care este curată de parcă ar fi nouă și un pachet negru de țigări pe care stă o brichetă din fier.

— Fumezi?

Curiozitatea din glasul meu îl face să se încrunte și mă întreb cum mi-a interpretat reacția.

— Da. Tu?

— Nu.

Spun și mă apropiu de ușa care duce spre balcon. Are iarbă artificială pe jos, o masă de plastic verde închis și un scaun pliant negru. Mă întorc și mă opresc, fiindcă Dragoș de află aproape de mine, la mai puțin de-un metru și nu mă pot abține să nu-mi mai clătesc ochii cu trupul lui. E un exemplar masculin frumos, de-ți cad balele, iar eu trebuie să recunosc asta și să merg mai departe. Trebuie să fac pași, că nu-i de mine. E înșurat... Sau pe aproape. Îi zâmbesc și îmi tremură buzele, fiindcă nu am mai fost astfel cu vreun bărbat niciodată, cel puțin nu cu unul de care să mă

simt atrasă. Și acum îmi pică fisa. Închiriază jumătate din apartament. Iar fotografiile lui sunt aici. Nu are chiriaș. El ar trebui să fie colegul de cameră. Nu înțeleg de ce am avut impresia că era femeie... Sau poate mă înșel.

— Cum ți se pare până acum?

Înghit nodul din gât și îmi caut echilibrul pe care-l aveam înainte de a sta atât de aproape de el.

— Îmi place foarte mult momentan, șoptesc cu ochii lipiți de-ai lui, negri și intenși.

Zămbesc scurt și cobor privirea în pământ, evitând să-i las vreo impresie greșită. Își drege vocea și se dă în spate, apoi se întoarce și își îndreaptă bricheta ce stă peste pachetul de țigări, astfel încât să fie aliniată perfect.

— E primul apartament pe care-l vezi?

Face conversație și respir ușurată, urmându-l înspre hol.

— Nu. Este al cincilea, însă e primul care îmi place.

Ridic din umeri și mă opresc lângă ușa de pe partea dreaptă, așteptând s-o deschidă. Mă privește ciudat și se scarpină la ceafă, puțin încurcat.

— Acela este dormitorul meu, spune și se strâmbă înspre mine jenat. Aș prefera să nu intre nimeni aici, mă roagă subtil și îmi zâmbește stins.

Deci el este cel care va sta în cealaltă jumătate de apartament. El ar putea fi colegul meu. Sunt îngrozită. Încerc să-mi pescuiesc zâmbetul din marea de temeri și să-l așez pe chip. Inima începe să se grăbească și bate din ce în ce mai tare, oferindu-mi o emoție pe care o simt doar când intru în depășiri periculoase. Adrenalina. Inspir și înghit în sec, evitând să-i susțin privirea. Să fug sau să fac o aroganță și să trec peste reguli, mutându-mă cu el?

Dragoș

Pictată de Lucifer și modelată de Dumnezeu.

Ziua se aștepta a fi una monotonă, în care nimic nu s-ar fi schimbat, însă totul a ținut morțiș să se facă pe dos, astfel încât să mă așez la soare și să gândesc limpede. Mi-am alungat orice sentiment mă strângea și m-am privit de undeva de deasupra mea. Nu mi-a plăcut ce am văzut, însă nici nu știam cum să schimb ceva. După ce m-am ars de două ori cu cafeaua, iar încărcătorul telefonului mi-a decedat, am lăsat totul deoparte și, după trei țigări sudate, am decis că e timpul să las viața să mă surprindă. Simțeam nevoia unei schimbări, doar că nu știam ce trebuie să fac, astfel că am luat cea mai simplă decizie. Să mă las dus de val și să nu mai refuz ceea ce mi se oferă.

Și exact asta am făcut cu câteva minute în urmă.

Aștept răspunsul ei sau o reacție în fața cererii mele. Andreea e o femeie frumoasă, una parcă pictată de însuși Lucifer și modelată de Dumnezeu, deoarece întruchipează perfecțiunea umană. Ochii ei scânteiază, conștienți de ceea ce posedă. Picioare lungi, frumoase, talie îngustă și sâni ce-ți lasă gura apă. Dar buzele, acele bucăți carnoase, pline și senzuale, ele te pot băga în boală. Am analizat-o cu un soi de dorință respectuoasă, vrând să descopăr, dar nu atât de mult încât s-o alung. Mai ales acum când am primit-o ca pe-o confirmare a deciziei luate.